

Бронзові м'язи

Богдан-Ігор Антонич

1. ПІСНЯ ЗМАГУНІВ

Сонце любимо та спорт,
наша пісня складена в мажорній гамі,
перегонів любимо бурхливий гамір,
просто й без хитання в порт
човен наш пливе.

Гімнастичний крок
гуркотить на грищі, наче тарабан;
це вистукуємо наш залізний ямб.
Прискає пісок.

Любимо: змагання труд,
шлях під гору, далеч, розмір, погляд просто,
усміх, промінь сонячний, і вільний простір,
й хвиль рвучких сміливий скрут.
Нас втома не поборе.

Від
праці серце нам не хворе.
Сонця жар справляє, що тіла блищать, мов бронза.
О, який рекорд ще зможемо здобути, бозна:
може, перемиримо
світ.

Ратище в руках нам свище
й пестить ляском диск,
понад гуркотливе грище
кулі срібний блиск
й має м'яко м'яч.
Ми не знаємо невдач,
лиш:
розкіш небезпеки,
радість перемоги.

Нас не болять ноги,

як маршуємо,
сильні, мов дейнеки,[30]
смілі, мов ушкали,[31]
на найвищі скали.
Прибрані
в вічної весни зелений буз,
махом руки, маршем ноги
вітаємо сонця брус
ми – бадьорі бронзові боги.

2. БІГ 1000 МЕТРІВ

Віддих свище в легенів брилах,
наче буревій.
Пливу легенько на ніг крилах
в синій обрій мрій.

Я не вихаю руками, я не вихаю ногами;
закам'янілий тан.
Я тільки орю по морю персами,
я тільки порю повітря тами,
наче залізний танк.
Я не підношу ніг, я не підношу рук;
закостенілий рух.

Я вистрілений зі стрільна рушниці стріл,
я випнутий лук,
розвійний вітру дух.

Попід мною в противну сторону
біла піску каскада
десь вдаль жене.
Дубовим тараном мені на груди пада та, наче градом,
в очі мене
зернами тне.

О біла смуго піску! Я тебе зімну,
не загородиш мет;
о райдугу піскова! Я тебе зігну,
ще ти спиниш свій лет!

Кудою гляну, кудою гляну —
тисяча очей в імлі,
поглядів банить п'ястук,
батоги вигуків тнуть,
гарпуни люті, злі.
О, не треба оплесків, не треба, ні!
Дарма не складайте рук.
Вашого ентузіазму павук
греблею не буде мені.
Я ніколи не стану, я ніколи не стану;
як
биндочку[32] мети прорву,
в синій обрій розтану.

3. СКОК ЖЕРДКОЮ

Набрав повітря в груди,
аж засвистали звуки флейт.
Підніс жердину вгору;
так птах підносить дзьоб,
як починає лет.

Немов стовпи у землю,
вбив ноги у сажневий крок.
Пробитий наскрізь вітер.
Ніг видно лиш галоп.
Угору стрелив скок.

Штовхнув себе, й ворину[33]
відкинула назад рука.
Залопотали в вітрі
і ноги й руки враз,
мов крила вітряка.

Хоч тіло олив'яне,
здається, що легкий, мов лист.
Сумний, що не зістане,
мов парус понад криком мас,
поволі впав униз.

4. ДІВЧИНА З ДИСКОМ

Гляджу захоплений по оболоні
і слова вигукнути з уст не можу,
гляджу на тебе, горду, гарну, гожу,
і як стоїш, застигла у розгоні,
струнка Діано з місяцем в долоні.

Рука пташиним вкрала легкість перцям,
твій рух гнучкий розбурхує до краю.
Не бачу вже нічого більш, лиш знаю,
юрбу схвилюєш ти шаленим герцем,
моїм, неначе диском, кинеш серцем.

5. СІТКІВКА

Квадратова площа. Нитяний місток.
Білі молодці й дівчата білі
сновигають поміж стінами сіток
по піску, що мов підлога в віллі.

Мірні, рівні, певні, круглі рухи,
білі плями на міністім полі,
аж здається, що безжурні духи
грають жеребом своєї долі.

6. ЗМАГАННЯ АТЛЕТІВ

Пухке лице судді, неначе в бонза,
та свиставки пронизливий сигнал,
захоплення в очах довкола пал,
і плескіт рук, і мого тіла бронза.

Дають побіди келих у долоні,
беру його в мовчанці сам німій,
а на землі лежить противник мій,
повалений в подвійному нельзоні.

Я - грецький бог з античної статуї —
виходжу з жестом гордої поваги,
дарма що оплесків гудуть ще струї.

Несу здобуту чарку в свій притин,

я хочу пити, я горю від спраги,
до уст бокал підношу – в нім полин.